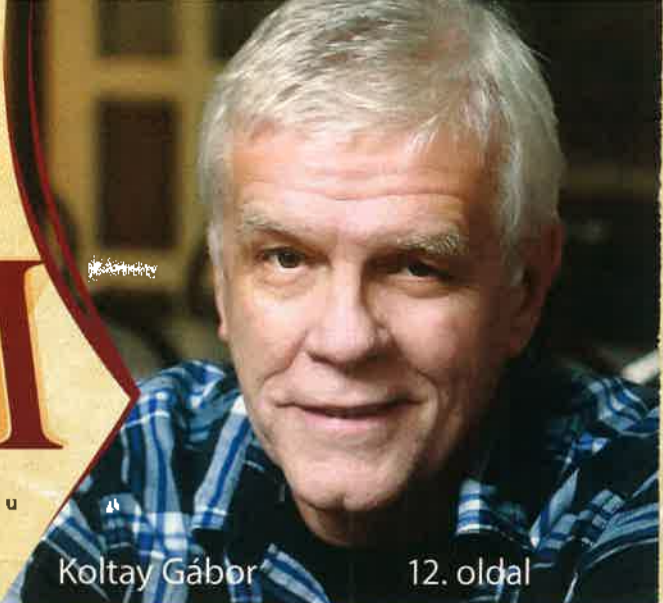

MAGYAR TEÁTRUM

XI. évfolyam, 3. szám • 2019. március

A Magyar Teátrumi Társaság havilapja

www.magyarateatrum.hu

Koltay Gábor

12. oldal

Friss hírek a magyarateatrum ONLINE oldalán!

A szárnyak repülés közben nőnek

A habos-babos csodapalota Állami áruház

Április 11-én, csütörtökön a Fővárosi Nagycirkuszban, a Slava's Snowshow-val kezdődik idén a Madách Nemzetközi Színházi Találkozó (MITEM). Április 11. és május 5. között a Nemzeti Színház három színpadán és a cirkuszban láthatják 13 ország 23 produkcióját a nézők.

A MITEM már tényező a világ-színházi-rendezvények palettáján, emelte ki Fekete Péter kultúráért felelős államtitkár a MITEM beharangozó sajtótájékoztatóján.

Idén sem marad nagyoperett nélkül a kecskeméti színház közönsége. A társulat az 1950-es évek legendássá vált pro-

paganda-operettje, az Állami áruház bemutatójára készül. A premier március 1-jén lesz, a Kelemen László Kamaraszínházban.

Az előadást Benkó Bence és Fábián Péter rendezik, a K2 független színházi műhely fiatal rendezői, művészeti vezetői.

2. oldal →

3. oldal →

A maszk maszkot ölt

Ingmar Bergman: *Jelenetek egy házasságból*

Ingmar Bergman kultikus filmdrámáját, a *Jelenetek egy házasságból* című párkapcsolati mélyrepülést vitte színre Sopronban Pataki András rendező. A Soproni Petőfi Színház, a Csallóközi Csavár Színház, a Mikházi Csűrszínház, a Forrás Színház és a Malom Színház koprodukciója az ország több pontján is látható lesz az idei évad során.

Például Debrecenben a Tavasz Fesztivál vendégelőadásai között, illetve a Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválján versenyelőadásként a koprodukciós előadások műsorcsoportjában láthatjuk.

11. oldal →

ÉVADMUSTRA
2019-2020
Balogh Tibor blogja

„... Így hát ma éjjel a hazugságot igazra váltjuk...”

... és ha megtörtént, én hozom vissza az innivalót, aztán még az éjszaka együtt isszuk le magunkat, ebben a házban, ahová olyan hamar beköszönt a halál... – mindezt Mar-

garet – Szemerédi Bernadett – mondja valami fennkölt nemes asszonyi őszinteséggel a *Macska a forró badogtetőn* emlékezetes zárójelenetében, miközben a hatalmas hálószoba ud-

var felőli ablakaiban már-már szétforgácsolva múltat és mindent a jelenből, mintegy kísértetként feltűnik a hallal birkózó Big Daddy – Nádházy Péter – és a többi családtag képe.

23. oldal →

9 772061 150000 19003

REFLEKTORFÉNYBEN

Harmadik operett-szerepére készül Szemenyei János a kecskeméti színházban. Az első kettő több díjat is hozott a számára. Az idei évad nagyoperettje, az Állami áruház, március 1-től lesz látható a Kelemen László Kamaraszínházban.

– Az operettek rendszerint sikerrel futnak a kecskeméti színházban. A Málnás Miska, a Csárdáskirálynő személyes elismeréseket is hoztak számomra. Van ilyenkor benned, a társulatban elvárás magatok iránt, hogy a következőnek is muszáj jónak lennie?

– Az idei a harmadik találkozásom az operettel. Kecskeméten kifejezetten kedvelik ezt a műfajt, és vidéki színházban egyébként is ésszerű, hogy zenés művek mindig repertoáron legyenek. Az operett-milió tölem mégis távol áll. Hamisnak érzem a „minden szép, minden jó” életérzést. Ezért is volt meglepő, hogy a Csárdáskirálynő Bóniáért két díjat is kaptam, a POSZT-on, illetve a Vidéki Színházak Fesztiválján. A Málnás Miskáért pedig a 2016-2017-es évad legjobb színészének választottak Kecskeméten, holott a mi előadásunkban Miska nem volt egyértelműen pozitív karakter. Voltak sötét színei is, ami megosztotta a közönséget. Ami az Állami áruházat illeti, a K2 Színház független fiatal rendezővel, Fábian Péterrel és Benkó Bencével még nem dolgoztam, érdekelt, mennyire gondolkodnak másképp erről a műfajról.

– Az Állami áruházban Dániel Károlyt, a túlbuzgó eladót alakítod. Fontos szempontnak tartod, hogy egyedi legyen a figurája, olyan, akit csak Szemenyei Jánostól láthat a közönség?

– Nem az egyediséget keresem. Színeszileg inkább azt, hogy ne ismerjem magam. Bóniként harsány figura voltam, amihez az ősszel bemutatott Nyaralásban is közel jár-

tam. Szeretnék más színeket hozni. Az Állami áruház rendezői azt kérték, ironiával kezeljük az ötvenes évek világát, nemkülönbön a stílusát. Vagyis el kell emelni a játékot, nem pedig „kiszreálban” tartani. Megnéztük az Állami áruház című 1953-as filmet. Annyira erősek a benne játszó színészek, hogy nehéz elvonatkoztatni tőlük. Latabár Kálmántól is, aki Dániel Károlyt alakította. Van bennem egy ösztönös tiltakozás, nehogy olyan legyek, mint ő. Miközben ott csengenek a fülemben a mondatai. Ugyanúgy, mint a Hyppolit, a lakáj című vígjátékból felejthetetlen Kabos Gyula mondata: „Hagymát, hagymával!”. Szerencse, hogy a rendezőink keresték a színjáték mélységeit, hogy a komikus helyzetekben is megjelenjen a hús-vér ember. Dániel Károly is valójában táncos-komikus figura, csakúgy, mint a korábbi ope-

rett-szerepeim. Ezért is törekszem megtalálni az újabb karakter-színeket magamban. Úgy közelítettem hozzá, hogy megjeljem ennek az ügybuzgó áruházi középkezelőnek, egyszerűen fülig szerelmes férfinak is az igazságát.

– Az idei évadban négy darabban játszol Kecskeméten. Emellett rendre dolgozol más színházakkal, fellépsz énekesként, színházi zenéket írsz. Hogy győződ idővel, energiával mindezt?

– A múlt évad sokkal hajszásabb volt, mint a mostani. A négy kecskeméti szerepem lefedi az évadot, emiatt – a Candide, a Bernstein-víg-opera címszerepe kivételével – nem is tudtam más színházaknál új feladatot vállalni. Igaz, a Rocksulinak szeptemberben volt a bemutatója a Madách Színházban, de azt még a nyár folyamán próbáltuk. Tavaly volt bemutatóm az Operettszínházban is,

a Játékszínben is, és persze, közben Kecskeméten is. Akkor valóban ide-oda rohangáltam a színházak között. A mostani időszakot az nehezíti, hogy a feleségem is játszik az Állami áruházban, és kemény logisztikát igényel, hogy két pici gyermekünk élete zökkenőmentes legyen. A próbafolyamat alatt reggel oviba, bölcsibe vittük a kicsiket, napközben próbáltunk Kecskeméten, majd siertünk Pestre vissza,

hogyan érjük. A főpróbahéten a szüleimnél vannak a gyerekek, de a kisebbik még sosem volt ennyi időt távol tőlünk, szóval a premierre már jönnek hozzánk, Kecskemétre.

– És a zeneszerzés?

– Az elmúlt időszakban két zenés darabon is dolgoztam, amelyeknek a bemutatását a TAO átalakulása miatt törölték. Ha lesz is még belőlük valami, akkor is csak később. Bizonyos szemszögből mégis szerencsésen alakult. Ha még stúdiókba is kellett volna mennem zenét írni, akkor tényleg nehéz lett volna mindent belezsúfolnom a nap huszonnégy órájába.

– A Játékszín által bemutatott Mennyei hang! produkció Kecskeméten is vendégszerepelt. Zongoristát alakítottál benne, és élőben zongoráztál a színpadon. Ráadásul zenét is írtál a darabhoz. Milyen volt több minőségben is jelen lenni a színpadon?

– A Mennyei hangban az volt a kihívás, hogy élőben adjak elő klasszikus zeneműveket. Mivel többnyire létező operáriumokat ötvöztöt az előadás, csak két dalt kellett írnom, amit a karakterem improvizál, illetve komponál a darabon belül, és azokat is egy szál zongorára, így nem kellett hangszerelnem. A zeneszerzésben a legtöbb időt a hangszerelés viszi el. Akkor burjánzanak el a feladatok. Kellenek a zenészek, fel kell venni a számokat, majd jön a keverés, mindez rengeteg időt igényel. Maximalista vagyok, akár az utolsó pillanatig alakítok a hangzáson, ha felvett zenéről van szó. Ha pedig zenekarral dolgozunk, akkor igyekszem mindig jelen lenni a próbákon is, és finomítgatok az anyagon. De nem szeretek több minőségben jelen lenni egy előadásban. Ha színész is, zeneszerző is vagyok egy produkcióban, nehezen tudom szétválasztani a két pozíciót. Másként figyelek egy előadásra zeneszerzőként, és másként színészként. Ha mégis elgymagyalni kell a kettőt, akkor szeretem előbb megírni a zenét, azután már csak a szereppel foglalkozni.

– Egy korábbi interjúdban azt mondtad, befejeled, ha csak egyféle dolgot kellene csinálnod. Amikor sokad-szorra játszod ugyanazt az előadást, hogy találj benne újabb és újabb kihívást?

– Szeretek sokáig játszani egy előadást. A blokkosításnak nem örülök, de a hosszú kihagyásokat se kedvelem. Az Illatszertárat például már hetedik éve játsszuk a Centrál Színházban, de csak félevente tudják egyeztetni a kecskeméti elfoglaltságaimmal. Ilyenkor mindig van bennem egy kis druk. Azt kedvelem, ha sürbben játszhatok egy előadást, de mégsem naponta. Nem lenne jó, ha egyszer csak elunnam.

Popovics Zsuzsanna

A Traviata Budapesten

Jelentős eseménynek örülhetnek a magyar kortárs táncművészet rajongói. Ugyanis több éven át tartó, több budapesti színházban bemutatott darab után végre elfogalhatta saját

állandó játszóhelyét a Millenárison felépült Nemzeti Táncszínház. Ezt a felemelő alkalmat máris egy olyan táncfesztivállal ünnepelte az intézmény, amely nemcsak magyar, de nemzetközi viszonylatban is jelentős kortárs táncművészeti szín-

házakat és alkotói csoportokat vonultatott fel a meghívott vendégek között a közönség nagy örömeire. A kecskeméti Katona József Színház és a Kecskemét City Balett egyaránt büszkeséggel és örömmel fogadta el a felkérést a fesztiválprogram rész-

vételére. A Fesztivál szervezői és Ertl Péter a Nemzeti Táncszínház igazgatója a Kecskemét City Balett erre az évadra készített csodálatos darabját a Traviatát választotta. A budapesti bemutató 2019. február 22-én szombaton este volt a Nemze-

ti Táncszínház nagytermében teltházas közönség előtt.

Barta Dóra érdemes művész, rendező – koreográfus, a Kecskemét City Balett művészeti vezetője elmondta: „Minden alkalommal érdekes kihívás más helyszínen, más játszóhelyen újra színpadra állítani egy máshol már bejáratott darabot. Nem azért, mintha bármi is változna a darab textúráján az eredeti koreográfiához képest, hanem mert minden helyszínnek, minden színháznak más a lelkülete. Az atmoszféra, a hely atmoszférája egy olyan rendezőtől és táncművésztől objektív elem, amely jelentősen befolyásolhatja a színházi élmény leképeződését a befogadóban.”

A Nemzeti Táncszínház nagyterme valóban teljesen más felépítésű és kezdetektől más érzéssel tölti el a közönséget, mint a Katona József Színház patinás épülete. A nagy modern tér, a magasított sorok egészen más perspektívájú látószöveget, szélesebb horizontú befogadást tesznek lehető-

vé ebben a színházban. Ugyanakkor úgy tűnik, hogy a KCB előadásán minden – nagyszerű rendezés, kiemelkedő táncművészeti előadásmód, befogadó atmoszféra – együtt volt ahhoz, hogy a Traviata fergeteges sikert arasson és óriási elismerést hozzon az alkotóknak. A darab végén a közönség percekig tartó, szünni nem akaró tapsviharral jutalmazta a KCB táncművészeit és a rendezőt – koreográfust, Barta Dórát.

Igaz ugyan, hogy a táncfesztivál hamarosan befejeződik, de az óriási érdeklődés és a kiemelkedő siker elég ok a darab szereplőinek és az alkotótársaknak arra a reményre, hogy nem utoljára csendültek fel a kecskeméti Traviata rendezés gyönyörű dallamai a Nemzeti Táncszínházban.

Gratulálunk Barta Dóra rendezőnek, a Kecskemét City Balett Táncművészeinek és valamennyi alkotó közreműködőnek a budapesti sikerhez!

Pölös János

Szerzőink, munkatársaink:

Tompagábor Kornél

Kiss József

Varga Róbert

Komlóssy Kata

Mészáros István

Szabó Anikó (Szaan)

Rákász Judit

Pálfalvi-Potryondy Nóra